

Fotograf: Anders Wennersten

Lärarna var personligheter - underhållande och energiska

Publicerad: 11 september 2015

Författare: Hans Andersson

I vår serie om elever på Lindeskolan - sådana som gått på Lindeskolan - möter vi en man som skulle kunna kallas ölänning, göteborgare, Norabo, lindesbergare Han är deckarförfattare och journalist. Möt Johan Theorin.

Johan Theorin är född i Göteborg och bor där idag. Öland betyder mycket för honom, havet har stor betydelse för honom och i hans böcker. Foto: Anders Wennersten

Skumtimmen, Sankta Psycho, Blodläge och Nattfåk är några av hans böcker. Han är flerfaldigt prisbelönad – bl a av Deckarakademin – och debutromanen Skumtimmen från 2007 är filmad av Daniel Alfredson. Johan Theorin föddes i Göteborg och växte upp i Nora och på Öland. Det är också på Öland som många av hans böcker utspelar sig. Han gick på Lindeskolan. LindeNytt har bett honom – som den skribent han är – besvara våra skriftliga frågor genom mejl och här kommer svaren rakt av – som han själv formulerat dem:

LindeNytt: "Vilket är ditt starkaste minne från Lindeskolan?"

JOHAN: Kanske första skoldagen 1979 när rektor Ohlsson välkomnade alla nya elever och sa att vi visserligen hade valt gymnasiet frivilligt, men det spelade ingen roll för nu var vi fast där utan återvändo i tre år. Men han sa det på ett vänligare sätt. När jag satt fast där i aulan kändes tre år som en evighet, resten av mina tonår.

LindeNytt: "Vad vill du glömma från gymnasietiden?"

JOHAN: – Jag har inga våldsamma trauman som jag vill förtränga. Någon lärare fick ett utbrott ibland, men vi blev snabbt vänner igen. Blodpuddingen i matsalen var hemsk, men den var nog inte värre än den i grundskolan.

LindeNytt: "Ofta nog kan skolminnen vara anekdotiska - kommer du ihåg när... Har du några sådana?"

JOHAN: – Det är jättetröst, men jag kan inte minnas en enda bra anekdot. Det kan bero på att högstadieåren i Nora var så hemska, med mycket bråk och flera elever i min årskurs som dog i olika trafikolyckor, så efter det kändes gymnasiet mest som en fridfull semester. Dessutom hade vi både rektorn Ohlssons dotter Inger och studierektorn Högströms dotter Åsa i min klass, så vi kanske kände oss påpassade.

LindeNytt: "Ibland brukar man minnas gamla lärare - goda minnen eller sådana man vill glömma. Hur är det för dig?"

JOHAN: Jag minns dem, allihop var olika personligheter. Sigurd Westerberg var en underhållande historielärare. Tom Saverud lärde mig den franska jag kan, vilket är kul eftersom mina romaner kommer ut i Frankrike nu. Göran B Walldén var skolans mycket energiske kurator, som drog igång olika projekt. Och min engelsklärare Eva B Magnusson tyckte också om att skriva och är poet nu.

LindeNytt: "Du bodde i Nora. Idag - hade Örebro varit ett alternativ för dig?"

JOHAN: - Inte Örebro, men att bo i Lindesberg hade nog varit bättre än att pendla i tre år från Nora. Jag fick åka hem när skolan var slut och satt hundratals timmar på bussen genom granskogarna. Bussresorna var kul ibland, men det hade varit roligare att stanna kvar i Linde och kunna träffa fler klasskompisar på kvällarna.

LindeNytt: "Vad tyckte du då om Lindesberg?"

JOHAN: - Att det kändes som Nora, bara litet större. För mig var som sagt Linde mest bara Lindeskolan. Jag hann nästan aldrig ned på stan innan lektionerna började eller bussen kom.

LindeNytt: "Har du kontakt med gamla skolkompisar?"

JOHAN: - Jag är fortfarande vän med de som var bästa kompisarna på Lindeskolan, Mats Larsson och Ture Sjöberg. Andra från Lindetiden har tittat in när jag har signerat böcker i bokhandeln, vilket är kul. Men ingen i min gymnasieklass verkar gilla att blicka tillbaka för vi har aldrig haft någon återträff.

LindeNytt: "Vad gjorde du utanför lektionstid?"

JOHAN: - Håltimmarna känns mest som ett stort hål ... Vad gjorde vi egentligen? Vi spelade en del teater och filmade en förvirrad filmkomedi. Jag har också minnen av att sitta i en nedsjunken soffa i kafeterian, men på den tiden drack jag inte kaffe. Så vad gjorde jag?

LindeNytt: "Varför gick du humanistisk linje?"

JOHAN: - Jag var intresserad av språk och helt usel på matte. Och så är jag humanist, i betydelsen att jag tror på alla människors lika värde.

LindeNytt: "Vilka ämnen intresserade dig - vilka ville du helst slippa?"

JOHAN: - Matematik ville jag slippa, som sagt. Alla de andra hade jag inget emot, men tyvärr är nog tonåren inte den tid i livet när man är mest tänd på att studera. Det var inte jag i alla fall. I dag hade jag tyckt att det var helt fantastiskt att få läsa en massa böcker om historia och fysik och psykologi och prata om dem efteråt, men det tyckte jag inte då.

LindeNytt: "Jag blir nyfiken - berätta om den förvirrade filmkomedin?"

JOHAN: - På min tid var Lindeskolan inte så kreativ. Det fanns ingen skoltidning eller närradio och årsboken var bara en samling klassfoton. Ville man producera något fick man göra det helt själv. Min vän Mats hade spelat in smalfilmer på högstadiet i Frövi och ville fortsätta med det på gymnasiet, så vi bildade ett filmteam för att göra en sorts thrillerkomedi och fick en liten budget från någon skolfond. Kuratorn Göran var vår producent, han stöttade alltid energiska elever. Tyvärr hade vi inget riktigt manus utan

filmade ganska spontant olika vilda scener i olika vrår på skolan, till en långfilm som blev väldigt kort, högst en timme. Eftersom alla inblandade kom från olika ställen och vi bara kunde träffas på Lindeskolan var det bara där vi filmade. Jag har tyvärr inte filmen, den visades aldrig offentligt och ligger nog som ett bortglömt mästerverk på någon vind.

LindeNytt: "Kan man hitta karaktärer eller miljöer i dina böcker, som du hämtat från Lindeskolan, Lindesberg eller Nora?"

JOHAN: – Absolut, inget kommer ur tomma intet. Men mina romanfigurer brukar vara en blandning av olika personer som jag har träffat, kanske en persons utseende blandat med någon annans humör och en tredjes livssyn. Så man får titta noga om man ska känna igen något. Jag har inte skrivit några historier i skolmiljö, men får jag en idé om kusliga händelser på en gymnasieskola så kommer den säkert att likna Lindeskolan eftersom jag har varit där så mycket. I Nora jobbade jag på ett ålderdomshem som hette Tullbacka, och lånade minnena därifrån till det öländska äldreboendet i mina romaner.

LindeNytt: "Idag är du journalist och författare. Vad gjorde att du valde ett skrivande yrke?"

JOHAN: – På Lindeskolan hade jag inga tankar på att bli författare, det kändes inte möjligt. Men jag gillade alltid att skriva uppsatser, och uppsatserna blev ofta någon påhittad berättelse. Så jag blev journalist på olika tidningar och fortsatte skriva berättelser ibland som en hobby, och fick några publicerade. De utspelade sig ofta på Öland eftersom min mor kom därifrån och vi alltid var där på loven. Till slut efter många år fick jag klart en kriminalroman om Öland, Skumtimmen, som blev så pass populär att jag kan skriva på heltid nu.

LindeNytt: "50-årsjubileet, vad betyder det för dig? Vilka tankar får du?"

JOHAN: – Lindeskolan känns plötsligt väldigt ny, eftersom jag och den är ungefär lika gamla. På den tiden när jag gick där som historielös tonåring trodde jag nog att skolan var mycket äldre, men det var ju faktiskt bara i början av skolans historia. Förra året tog min systerson Viktor studenten där, och då var jag tillbaka på skolan och tyckte att det var fint att den fanns kvar.

Tidigare artiklar i serien

Del 1: [Pelle Fisk blev pilot och for till USA](#)

Del 2: [Marianne blev hovrättsråd och konsumentombudsman](#)

Del 3: [Per Borin har dirigerat på de stora scenerna](#)

Källa: LindeNytt.com

<https://lindenytt.com/nyheter/lararna-var-personligheter-underhallande-och-energiska/>